

REDACȚIA
 Str. Aulich (Adam)
 ABONAMENTUL
 Anu Austro-Ungaria:
 1 an fl. 10; pe 1/2
 fl. 5; pe 1/4 de an
 250; pe 1 lună fl. 1.
 Anii de Duminecă pe
 an fl. 2.—
 Anu România și străinătate:
 pe an 40 franci.
 Manuscrise au se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA
 Arad, Str. Aulich (Adam)
 INSERTIUNILE:
 de 1 p. garmond: prima-dată
 7 cr.; a doua oară 6 cr.;
 a treia-oară 4 cr. și timbru
 de 30 cr. de fiecare publi-
 cațiune.
 Atât abonamentele cât și
 inserțiunile sânt a se plăti
 înainte.
 Scrisori nefrancate nu se
 primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Moment de reculegere.

(*) Sub titlul de mai sus „Liga Română“ din București scrie un articol în care după ce constată criza din Ungaria, zice:

„Pe asemenea vremuri, nu e bine, ca cei ce au comune interese de apărare, să continue a alimenta resentimentele dintre ei. O spunem aceasta cu privire la noua fază de recriminări și zizanii dintre frații de peste munți. Vedem cu mâhnire, că mulți dintre ei nu și dau seamă de un lucru: că nu o perpetuă ceartă între ei, poate fi menținerea zărilor pe care ei le conduc“.

Intocmai ceea ce scrisese și Uncheșul într'unul din numerile trecute ale ziarului nostru.

„Liga“ ne mai spune:
 „Au intervenit mai mulți bărbați de inimă care a se pune sfârșit desastrosei înfruntări a politicii noastre militante în politica națională de peste munți. Intervențiile au rămas fără efect. Scisiunea se desvoltă înainte, abisul se lărgi. Politicianismul nostru, cu toate cusurile sale, se infipse de-a binele și peste munți“.

Se înțelege, nevoind să ia parte unora împotriva altora, „Liga“ nu spune cine a redeschis, acușările cu „tradarea“. „Liga“ a reprodus însă articolul nostru „Să ne înțelegem“, și își exprimase bucuria asupra intențiilor care ne ispirase când l-am scris. Promisese chiar că va reveni asupra articolului. N'a făcut-o însă. Eată de ce: articolului nostru confrății de la Sibiu răspunseseră printr'un articol de încușabilă insolentă, lucru despre care noi până acum n'am zis nimic, sperând că în cele din urmă dl Rațiu tot va putea infrâna pe redactorii și sfetnicii săi. Revenind asupra armistițiului propus de noi într'a liniști spiritele, cei de la „Liga“ ar fi trebuit deci să reprobe ori cel puțin să mustreze pe sibieni.

O face însă acum, căci de sigur, la adresa Sibienilor zice următoarele:
 „E adânc regretabil, că frații de peste munți nu înțeleg, că dacă trei ani de arândul ei n'au reușit să curme certurile, cauza e că au adoptat și ei diviziunile politice noastre militante. Dacă aceste diviziuni ne sdrușină pe noi, cari avem o țară liberă, cum să nu le prăpădească lor întreaga organizațiune politică“?

După cum scrisese și „Drapelul“ de la 26 Noemvrie: „Cu atât mai mult e de regretat cele ce se întâmplă, cu cât cele ce se întâmplă au aerul de a da sprigin unui partid politic din România contra celuilalt. Am fost, suntem și vom fi întotdeauna contra amestecării chestiei naționale în luptele politice de dincoace de Carpați“.

Cei de la Sibiu n'au voit să înțeleagă însă, ci încurajați de „Epoca“ în ale cărei coloane scrisele lor se reproduceau cu litere cât pumnul, i-au dat înainte cu reeditarea tuturor acușărilor de „tradare“ și încă tot ei de cătră pădure, numindu-ne pe noi agenți și declarând că „nu vor desarma“

până ce ziarul nostru continuă a să apară.

Pusă aceasta declarație în legătură cu o altă mărturisire a lor, tot recentă, că „Tribuna“ și „Foia Poporului“ luptă cu greutate materiale enorme, nu e greu de găsit adevăratul motiv al campaniei ce duc contra noastră, campanie care — după spusesele lor — are să țină mult, căci noi n'avem de loc gândul să încetăm apariția. Din contra: încurajați de numărul crescând al aderenților, nu credem să greșim prorocind celor de la Sibiu că încă privește publicul d'aici apoi puțină ușurare li se va face pentru a scăpa de „enorme“ greutate financiare.

Confrății de la „Liga“ creadă deci venerabilului nostru luptător N. Cristea: criza nu există în poporul român d'aici, ci după zăpăceala ce s'a produs la un moment dat, am ajuns la momente de reculegere!

Că cei de la Sibiu nu vor să admită aceasta, ci-i dau înainte cu scrisoarea dlui Sturdza, ear' în n-rul de la 8/20 c. despre Dr. Rațiu scriu că „la noi represintă întreagă cauza și care în viața noastră caotică e singurul punct fix, de unde mai putem spera o rezolvare cinstită“, — aceasta dovedește numai ceea ce noi am scris deja și curând vor fi siliți să recunoască și cei de la București: la Sibiu, în jurul bătrânului sunt ori niște pișcheri cari își bat joc de el, ori niște zăpăciți — incurabili.

Nu este însă caz în istorie, ca o nație întreagă să fie ținută pe loc nici de cohorte păcătoase, nici de insuficiențe intelectuale.

Ear' nația română nu este ea cea din urmă între neamuri!

România lăudată. Ziarul „Münchner Neue Nachrichten“ de la 4/16 Decembre publică următoarele rânduri relative la declarațiunea făcută în Reichstagul german de către d. de Bülow asupra României:

„In discursul său, care reamintește timpurile cele mai bune ale politicii germane, d. de Bülow, secretarul de stat la departamentul externelor, a amintit în mod deosebit regatul României, despre care a zis că „e un factor însemnat de ordine, de progres și de civilizațiune în Peninsula Balcanică.“

„Pentru întâia dată regatul României este luat în considerație într'un mod atât de semnificativ de către Germania și cu greu s'ar putea presupune că pasajul deosebit privitor la România n'are o însemnătate cu mult mai adâncă decât un simplu omagiu și o recunoaștere a activității spinoase, neobosite, dar nu mai puțin plină de succes și rodnică de peste trei-zeci de ani a unui prinț de Hohenzollern la Dunărea de-jos. Acestei activități i-s'a dat la Berlin în toate timpurile o mare atențiune și îndeosebi prințul Bismarck în multe ocașii a lăudat-o și și-a exprimat admirația pentru înțeleapta și roditoarea cărmuire a principelui și rege al României.“

CRITON.

IV.

Cetitorii vor fi dorind, poate, să le mai spun și cine anume, cum și pentru-ce i-a adimentit pe acușai să se prezente în fața curții cu jurași și să și între apoi în temniță.

Aceasta n'aș putea să o spun fără-ca să ies din forma academică, ceea ce nu trebuie să fac.

Am spus și voi spune numai lucruri, care trebuie neapărat să fie știute de cei ce vor să înțeleagă actuala fasă a mișcării noastre naționale.

Cel ce vrea să știe mai mult, n'are decât să cetească cu toată atențiunea scrisoarea publicată în „Tribuna“.

Nu se cere multă pricepere, pentru-ca să înțelegi, că șeful partidului național-liberal n'avea nevoie să trimită o asemenea scrisoare la Sibiu. Ar fi fost destul să spună cu graiu viu ceea ce a zis în scrisoare. Vorba era însă, ca să existe un act autentic, o dovadă nelindioasă despre atitudinea partidului național-liberal față cu procesul Memorandului.

Era pentru dl Dimitrie Sturdza indiferent ce vom fi voind noi și ce fac alți oameni, care nu se socoteau membrii ai partidului național-liberal. Erau însă între cei ce ținneau, ca centrul mișcării naționale a Românilor din Ardeal să nu fie mutat la București, și unii dintre membrii partidului național. Domnul Dimitrie Sturdza a scris dar și trimis acea scrisoare, pentru-ca osândiții să nu fie duși în eroare în ceea ce privește atitudinea partidului, în fruntea căruia se afla.

Cetitorii cunosc atitudinea aceasta: despre atitudinea altor partide și a altor factori politici din România nu s'au publicat încă actele în „Tribuna“.

Nu mai rămâne deci decât o întrebare: mai puteau acușai să emigreze?

Suntem, așa cred, cu toții de acord, că rău au făcut de n'au emigrat înainte de pertractarea procesului: cum însă — după ce s'au prezentat, s'au apărut și au fost condamnați?

Platon zice, că cel ce se prezintă în fața judecătorilor în angajamentul de a suferi pedeapsa, și adevărul e adevăr și azi ca în timpul lui Platon.

Așa este: ei nu mai puteau să emigreze fără-ca să calce credința juruită.

Puteau însă să calce credința fără-ca să și facă vre-o muștrare.

Acesta e lucrul, despre care am să-i mai conving pe cititorii mei.

Cititorii mei vor înțelege și vor recunoaște, că esprim și simțământul lor, dacă le spun, că Români din țările coroanei ungare nu sunt cetățeni în înțelesul platonice al cuvântului. Lor statul ungar nu li-e patrie în aceeași înțindere cum Atena li era patrie lui Socrat, și neavând în statul ungar drepturile, nu pot să aibă nici datoriile, pe care le avea Socrat în statul Atenian.

Părinții noștri au fost în mare part rob în statul ungar, au ieșit încetul cu încetul din robie și în timpul „provisorului“ au ajuns, în sfârșit, să fie cetățeni cu drepturi depline în statul austriac.

Desființându-se statul acesta, Români au pierdut cetățenia austriacă, dar n'au câștigat în toată întinderea ei pe cea ungară.

De aceea noi nu iubim statul ungar de o potrivă cu cei ce au cetățenia în toată întinderea ei.

Aceasta o simte fie-care în inima lui. Nu e însă destul s'o simțim, ci trebuie totodată să ne dăm seamă, că simțământul acesta e firesc, deci legitim, că altfel nu se poate.

E peste puțină să iubești țara, în care nu poți reuși, să și la așezăminte, care-ți închid toate drumurile și nu-ți lasă nici un teren de activitate. Și nu e mai grea durere omenească decât să ai mamă, care te horopsește, patrie, în care te simți străin, țară, pe care n'o poți iubi cu toată inima. Români din țările coroanei ungare n'au parte de acel nesecat izvor de sfinte griji și de plăcute emoțiuni, pe care îl numim iubire de țară și nu simt adâncul înțeles al vorbelor, „dulce est pro patria mori.“

N'o au Români fiind că n'o au nici cei ce trăiesc împreună cu ei.

Eară iubirea aceasta e baza conviețuirii morale, și fiind-că lipsește baza morală, se întinde în țările Coroanei ungare corupțiunea și demoralisarea în mod înspăimântător.

E păcat să faci reu, așa zice Platon, chiar și când rău și-s'a făcut. Dacă e adevărat aceasta, tot păcat e să dorești reul, să te bucuri de el ori să nu te bucuri de bine.

Nu mai încape dar' nici o îndoeală, că e corupt și demoralizat omul, care dorește răul, se bucură de el și nu se bucură de bine.

Stabilit fiind acest adevăr, rog pe cetitorii mei să și examineze conștiințele să și de răspuns la întrebările, pe care le pun.

Adevăratul cetățean, așa cum înțelege Platon cetățenia lui Socrat, se bucură, când guvernul patriei sale lucrează în toată liniștea și are vre-un succes: cetitorii mei?

Se bucură ei, când budgetul statului ungar se încheie cu un mic excedent?

Se întristează ei, când se produc crize în viața politică?

Se întristează ei, când dirigătorii sunt neglijenți ori delapidază banii publici?

Ce simt ei când e secetă? ce simt ei când după secetă urmează o ploaie mănoasă? Ce simt, când populațiunea se sporește și ce simt, când ea e decimată de boale și de miserie? Se bucură ei de binele patriei și se întristează de relele pe care le suferă ea? Iau ei parte la durerile și la bucuriile concetățenilor săi, și iau concetățenii lor parte la durerile lor, ori se bucură de ele?

Eu nu zic nici da, nici ba, căci nu mi se cuvine să spun ce este în conștiința altora: susțin numai, că nu sunt stat, ci cuibar de corupțiune și de demoralizare țările, în care oamenii nu se bucură de bine și nu se întristează de rău.

Ne-am amăgi unii pe alții, dacă am zice, că asemenea țări sunt un stat: sunt numai munți, văi și șesuri, ai cărora locuitorii se frământă între dânsii, ca să alcătuească un stat și să aibă patrie, pe care pot s'o iubească cu toată inima și în care pot să iee unii parte la durerile și la bucuriile altora.

Câtă vreme ține această frământare nu pot să aibă Români din țările Coroanei ungare față cu regatul ungar datoriile, pe care Socrat le avea față cu republica ateniană. Ei au spus mereu și spun și astăzi, că nu suni mulțumiți cu legile și cu obiceiurile regatului ungar, nu se pot deprinde cu felul de a fi ungureși și că nu recunosc legitimitatea actualiei stări de lucruri, dar' nu vor să plece, fiind-că țin la vatra lor strămoșească și vor să și-o facă patrie în adevăratul înțeles al cuvântului. Spuindu-le odată aceste, ei s'ar des-cărat de ceea ce Platon numește credință juruită, și se supun numai de nevoie, numai siluiți legilor croite fără de învoirea lor. Atât de adevărat e aceasta, încât Maghiarii nu consideră pe Români ca cetățeni, că ca un fel de străini, ear' Români nu consideră pe Maghiari ca concetățeni, ci ca un fel de exploatați volnici.

Și nu poate să fie vorba de credință față cu cel ce te siluește.

Toate aceste sunt lucruri atât de învederate, încât osândiții n'au zis nici ei și nu zic nici astăzi, că nu puteau să emigreze, fiind că ținneau să respecteze legile regatului ungar, se prezentaseră și se apăraseră.

Puteau foarte bine s'o facă acestu și să rămâie oameni onorabili, cum oameni onorabili au rămas aceia dintre frunțașii Maghiarilor, care au emigrat după capitulațiunea de la Șiria, fiind că „nu voiau și ei să capituleze“.

Intrând cu toate aceste în temniță, ei trebuiau să aibă cuvintele lor.

Să cercetăm aceste cuvinte, căci dacă ele erau bune, stăruințele noastre erau rele.

Ioan Slavici.

Tot in chestia Brașovenilor!

Brașov, 2/14 Decembrie 1898.

II.

A urmat strașnicul fiasco al celebrilor advocați din București la alegerile din România și deodată cu această catastrofă toate ziarele, conservatoare și cele ale amicilor lor, de dincoace și dincolo de Carpați au tăbărat asupra noastră, infierându-ne ca pe cei mai aprigi dușmani ai școalelor și ai neamului românesc.

Am rămas însă neclintii și cu sânge rece; ne-am ținut de datorie să dăm numai din cânt în când în mod obiectiv lămuriri în chestia mare a școalelor noastre.

Tot astfel răspundem și la a treia învinuire, ce ni-se face din partea organului consistorial.

Renta, ce o datorește statul român este „a Sf. Nicolae; biserica Sf. Adormiri din cetate n'are nici un titlu de drept la această rentă. Pentru ce dar s'ingeră ază Dl. D. Manole și George B. Popp în modul „cum proprietarul voește să și asigure renta?“

Ca Români avem dreptul să discutăm această chestie, ca conproprietari ai școalelor suntem dator să ne ingerăm în modul cum biserica Sf. Nicolae voește să asigure renta.

Și eată pentru ce!

Renta, ce statul român s'a obligat prin legi să o plătească drept desdaunare pentru anumite bunuri, care din împrejurările timpului au fost luate și vândute de statul român, bisericii Sf. Nicolae și școalelor, s'a votat de parlamentele române cu fina destinațiune, ca întreaga sumă să se folosească pentru întreținerea școalelor din Brașov. Astfel a fost în timpurile trecute, când școalele primeau de la guvernul român câte-va sute de galbini și astfel a rămas până în timpurile mai noi când trebuințele școalelor s'au mărit și renta s'a urcat la cifra de 37.500 lei. În totdeauna suma întreagă, până la ultima centimă s'a folosit exclusiv pentru cheltuielile școalelor. Și nici nu se putea alt cum, căci într'una din legile speciale relativ la rentă nici nu se face amintire de biserica Sf. Nicolae, ci numai de școalele române din Brașov. Chiar dacă biserica Sf. Nicolae ar putea „produce — după cum zice Teleg. — sentință judecătorească, pe „basa căreia, în cas de necesitate ar încasa renta pe calea execuției de la statul român — ar trebui să o transpună până la ultima centimă la eforia școalelor.“

Renta, ce o plătește statul român este absolut necesară pentru susținerea școalelor din Brașov, căci averea, de care dispun ei, nu este suficientă pentru acoperirea deficitului în bugetul școalelor. Parochia de la Sf. Adormire nu este deocamdată în stare să contribuie și chiar și celalalt conproprietar, biserica Sf. Nicolae, spune

prin graiul președintelui său „că biserica Sf. Nicolae în scurt timp va obosi cu subvenționarea școalelor, fiindcă în împrejurările „actuale vor pretinde în viitor noui sacrificii, care biserica nu le va mai suporta“ și fiindcă — adăugam noi — venitele bisericești, cu drept cuvânt trebuie folosite și pentru parochienii acelei biserici, care să află într-o stare cam neglijentă și au trebuință de spriginul Sf-tei. biserici.

Școalele noastre nu pot deci conta cu nici o siguranță la un ajutor pe timp mai îndelungat nici din partea bisericești Sf. Nicolae și renta din România este o condiție de existență pentru ele. În astfel de situație, fără îndoială, noi cei de la Sf. Adormire, care împreună cu cei de la Sf. Nicolae administrăm școalele trebuie să căutăm, ca renta să nu fie periclitată, și cu ea existența școalelor.

Tochmai din motivul acesta ne ingerăm în chestia procesului și nu vom ca tinerii administratori să se joace de-a renta pe la tribunalele din România, căci dacă tribunalele din România fără ca guvernul de acolo se observe o ținută ostilă? poate din considerațiuni de ordine mai înaltă, la care nu se gândesc nici cei dela consistoriu și nici tinerii administratori, ar aduce o sentință nefavorabilă pentru școalele noastre, oare cine ar suferi? De sigur numai școalele noastre care în acest cas, ar trebui, după ideea celor dela Sf. Nicolae să ceară ajutor dela guvernul unpiresc, după cum au hotărât sinodul din 17/29 Maiu cu unanimitate. entusiasm și aplauze frenetice, hotărârea aprobată și de măritul consistoriu în Sedința din 23 Maiu 1898.

Modul cum cei dela Sf. Nicolae voesc să asigureze renta, pe cale judecătorească, nouă celor dela biserica Sf. Adormiri ni-se pare periculos și deaceia ne vom ingera și de aci înainte în modul cum trebuie să se asigureze această rentă.

Dl prim-președinte D. Sturdza prin răspunsul său la interpelarea Dlui Maiorescu, rostit în senat au dat din nou dovezi incontestabile despre viul interes ce-l poartă pentru școalele noastre și întreg senatul cu unanimitate a aprobat espunerile Dlui Sturdza. Și suntem siguri, că dacă opoziția din România, ajutată de consistoriul din Sibiu și adepții dela Sf. Nicolae, n'ar fi pus bețe în roate la regularea acestei chestiuni, pria Interpelări la Tache Ionescu și consorții și prin alte denunțări, afacerea rentei, ar fi fost tranșată în mod favorabil pentru școalele noastre.

În împrejurări normale, după declarațiunea atât de loială a Dlui prim-ministru Sturdza, dată în senat în Aprilie, reprezentanții bisericii și școalelor ar fi trebuit să meargă la București și să ia la locurile competente informațiuni, „că oare care este calea cea mai favorabilă pentru asigurarea rentei?“ Suntem convinși, că astfel s'ar fi și întemplat, dacă în fruntea guvernului român se aflau conservatorii și dl Tache Ionescu ar fi fost ministru de culte. Scările acestui minister s'ar fi usat de călcăile agenților din Brașov. Astăzi însă când partidul liberal s'a găsește la cârma țerii ro-

mânești, chestia școalelor este aruncată în valurile politice și de partid din România. Consistorul, toți „conservatorii“ din Sibiu și cei dela Sf. Nicolae duc apa la moara opoziției și nutresc pe contul chestiilor noastre vitale lupta de partid din România.

Ne-am întrebat de multe ori de unde și până unde alăta dragoste și aderență pentru partidul conservator din România și ură nemăpăcută și foc de răsunare contra celui liberal la toți cei din Sibiu și la grupul dela Sf. Nicolae?

Presupunem, că măritul Consistor și călugării din jurul lui o fac această din colegialitate pentru Prea Sf. Sa Metropolitanul Ghenadie. Pe deasupra prea aspră dictată colegiului lor — înțelegem coleg în ierarhia, de dl D. Sturdza, poate i-a supărat prea mult și de aceea a rupt-o cu liberalii.

Această explicație, deși potrivită pentru consistor, nu se potrivea și pentru ceilalți conservatori din Sibiu și Brașov-Scheiu și am căutat una mai plausibilă. Am gasit în fine trecând în revistă întâmplările din timpurile ferice, când conservatorii stăpâneau țeara românească.

Comunicăm explicația aceasta cetitorilor, folosindu-ne de-o pildă din vechime.

Să spune, că în perioada de decadentă a poporului roman, când poporul nemulțămît, da espresie acestei nemulțămiri, cerând în graiul său „panem et circenses!“ și Cesarul ca să astupe gurile celor nemulțămîți le da bani de cheltuială și le aranja tot felul de chefuri.

Să spune că tocmai ca străbunii noștrii făcea și dl Tache Ionescu când cârmuia instrucția și cultele.

Să pare însă, că dl D. Sturdza nu are interese să cucerească pe conservatorii din Sibiu și din Brașov-Scheiu pentru partidul liberal, căci altfel ne am fi permis noi — după espresiunea Teleg. rom. „să ne obtrudem ca sfătuitori“ ai dlui Sturdza și i-am fi recomandat expedientul cu „panem et circenses“.

Organul consistorului „Teleg. rom.“, în furia sa pătimașă, nu se mulțamește cu injuriile personale la adresa noastră, publicate în toți articlii săi scriși în chestia procesului celor de la Sf. Nicolae, ci am stecă în discuția aceasta și biserica noastră din Brașov-Cetate și pe parochianii acestei bisericești.

Astfel între alte destăinuri svonește „Teleg. rom.“ în public: „că nu fără motiv suficient a recurs consistorul față de acești parochieni la mijloace extreme disciplinare.“

Diamandi Manole.

G. B. Popp.

AFACEREA DE LA BRAȘOV.

Discursul dlui D. Sturdza

rostit în ședința Senatului de la 23 Noemvrie și răspuns la interpelarea dlui Titu Maiorescu, respusul de a plăti bisericești Sf. Nicolae și grupul său din Brașov auzitarea ce li-se cuvina.

(Urmare.)

Fiind-că dl Maiorescu a amiutit dezbaterile urmate astă primăvară în Parlament asupra acestei chestiuni, voiu lega și a esplicațiunile mele de cele petrecute tunci.

Cestiunea școalei de la Brașov și a bisericești Sf. Nicolae a fost introdusă în camera deputaților la 28 Aprilie trecut, printr-o interpelare a dlui Take Ionescu, colegul de partid al dlui Maiorescu și unui din membrii marcanți ai partidului conservator.

Mobilul acestei interpelări îl preciza Take Ionescu astfel: „Mă ocup pur și simplu despre faptul, dacă purtarea bugetului sau rea a unui guvern străin este mai bună al nostru, și ca să lămuresc, a dlui prim-ministru, și apoi voiu cere de la dl voastră (adeca de la deputați) să peneți singuri concluziunea.“

Concluziunea însă o punea tot dl Take Ionescu: — „blăstâmul lui Iuda“ pe capul meu.

Tema interpelării era teama de închiderea liceului din Brașov din cauza și din vina mea. Ear' dova de vinei mele o școala dl Take Ionescu din două acte.

Primul act produs de dl Take Ionescu era un ordin al ministrului de culte și instrucțiune publică al Ungariei, Wlassia. Fiind-că dl Take Ionescu o artist impresionist ca și dl Maiorescu, de aceea ca să introducă actul al doilea ce avea să cetească mai târziu și care trebuia acoperit cu acest dintăiu, precum marfa adevărată acopere pe cea mincinoasă — de aceuzic, dl Take Ionescu a cetit actul cel dintăiu cu data sa — 18 Aprilie 1898 — cu număr — numărul 1816 — și cu semnătură, ca să se vadă bine că d-sa produs un document oficial. Introducând pe dintăiu cu toată pompa, crede, că va tre neobservată și contrabanda — actul doilea.

În acel act întâiu se amintea ordonanța din 1875 și legea ungară din 1883, ce hotărăște, că: „actualele școale medii, ținute de confesiuni, de municipii, de comune, de corporațiuni, și de singurătate, asemenea profesiunile și bisericești, nici un cas — nici nu pot cere, nici pot primi ajutor și subvențiune statală de la state străine, de la domnii, și guvernul acestora“.

Mai erau în acel act următoarele pagii: — „Din probele documentate prorate de către guvernul regesc, este evident că școalele așanumite centrale din Brașov cu călcarea pe față a mențiunilor

FOAIA „TRIBUNEI POPORULUI“

IMACULATIIL

Scenă comico-dramatică.

— Afăcinea se petrece în localul „Tribunei“ din Sibiu, în preziua de Sf. Nicolae. Prezenți câțiva amici ai foii. Afară ceață și ploaie, în casă vedită pomociro. Din atelier abia se aude zornitul mașinei.

Daian (Imbrăcat în „civil-ecanonic“ și cu un halat fantastic a la Hamlet. Măsurând dușumelele cu cobetele lui cele lungi și suflând greu):

Miserere nobis!... Ceriule, la tine imi înalț vocea mea sonoră, auzi-mă! Luptă mare, luptă sfântă voiam să duc și pe descendenții Romei la sfere ideale să-i ridic. Dar' voi, de soarte falace a'vui parte. Cuvintele mele cele pline de înțelepciune au sburat departe, pare-că ar fi fost pleavă ușoară sau sunete de toacă ce bat zădarnic la urechea surdului. Ziarul meu este pare-că o morișcă de vânt, al cărei sgomot hodorog se aude departe, dar' înspăimântător, căci nime, nime nu vine la moară, nime n'aduce grăunțe. Ah, azi măne vor părăsi moara și cloșanii, cei mai devotați amici ai ei... Ceriule, nu mă lăsa, pe mine cel predestinat a duce gîntea aceasta latină la limanul dorit. Ear' tu, sfinte Nicolae dela

Mira-Lichiei, tu făcător de minuni, vino și ne scoate... (amefeste) — Ceata de amici ce l'au ascultat emoționați, îl încunjură. Din atelier se aude cântarea culegătorilor tipografi:

„Cine-a zis daina, dain a, Ruptă i-a fost inima, Ruptă i-a fost ca a ta...“

Balteș (apare, jumătate fantom, jumătate Mefisto. Cei de față îl iau drept Sf. Nicolae și îi se închină cu căldură).

Muritorilor, cari mi-ați implorat sfatul! Venit-am, dar' stau ca acensator în fața voastră. Facuze! Când ați luat această moară, ea era vestită în toată țara și iubită de tot natul românesc, — astăzi însă e dărăpănată rău, nu pentru-că nu vin grăunțe la măcinat, ci fiind-că lipsesc grăunțele din capul morarilor...

Daian (jeme)...

Plevnescu (unul dintre amici): Cu tot respectul, mărite sfinte, dar' una ca aiasta n'o poți susține. Au nu ți-am cheltuit și eu capitalul meu intelectual la susținerea acestei mori? Au n'am dovedgyit cu toții genialitate, când am înjurat ca nește surugii pe toți brânzarii și trădătorii, despre cari ni-s'a nălucit că vor să ne vînză? Au n'am fost noi cumiști, când am scos din sanctuarul acesta pe aceia cari ni l'au creat și împodobit? Ș'apoi, nene Nicolae nu bagi de

seamă, că de o lună de zile gura ni-se face sânge de înjurături nesăbuite la adresa primului sfetnic al țerii — mam? —

Balteș (cu milă către Plevnescu): Tua culpa, tua maxima culpa...

Plevnescu: Nu, din noi nu e pricina! Am făcut tot ce-am știut. Principiile de luptă ce am preconizat noi le-am fost urmat cu bărbăție. Eată acele principii: născociri, denunțări, intervertiri, certuri fără sfârșit, ear' încât pentru binele poporului — pasivitate absolută.

Balteș (amusat): Bag de seamă!

Dr. Cyclop: O, nu sunt numai aceștea meritele noastre! Pentru înaintarea cauzei și a neamului mărire noi am deschis la ziarul nostru încă o rubrică: „Tribuna literară“...

Comasatorul: Ba, și economică...

Dr. Cyclop: ... da și ț'am făcut, nene, o literatură încât până și Tit Maiorescu a trebuit să recunoască, că am produs o renaștere literară. Cum nu, frate! Toate sumarele revistelor, toate aprecierile savante asupra cărților noastre le-am reprodus aci și publicat ani de-a rândul spre reclam în fiecare număr, în câte 4 coaloane ca să știe lumea că noi suntem genii ce știm face calendare, cronici dela pașopt și știm traduce — „castelul din Carpați“...

Balteș: (ținându-se de foale): Da, literatura voastră a fost ciuha, care a speriat pe cetitori...

Cerul culegătorilor tipografi (cântă în atelier):

„De Crăciun, de Anul-nou, Cel mai potrivit cadou, E „Castelul din Carpați“ Cumpărați, nu vă lăsați...“

Daian (desmetecit, privește visător spre tavan): Ah, din ce sfere a purces acest imn de licioș? El imi reaminteste epoca m a lărară, când cu o singură prefață am scarat glorie, când cu o păreche de deșagi spate, ca odinioară Șincai cu cronica am cutrierat stradele Bucureștilor, cetera „castele“ spre vînzare. V'ați dus, v'ați duc clipe de fericire și astăzi totul în jurul meu e gol și sordid.

Din „castel“ am apus la „bordeiu“, ca chestiunea de căpetenie este: a fi, sau nu fi. (Vede pe Balteș, se cutremură și cade în ghenunchi.) Oh, cucernică fantom dela Mira Lichiei, scoate vre-o minune de săculețul tău și mântuiește-ne pe noi, pe toții...

Balteș (emoțional): Fiule Ilie, e mult ce ceri, căci grea e boala de cari suferiți. Quem Deus vult perdere, mente capiat... Eată boala voastră, pe care însă o pot ucura dându-vă următoarele sfaturi. Clătinați dimineața gura cu odol, căci nu veți mînjura. Depuneți-vă masca de ieziți, N

Din Dietă.

Ședința de la 19 Decembrie.

Ambele tabere s'au ținut de promisiunea dată moșneagului president de vârstă *Madarász*, care, înainte de a 'și început oficial a colindat cluburile tuturor partidelor, rugându-se să nu-i se facă greutate.

Ședința de la 19 c. a fost a doua, care a presădat-o ei fără obstrucție; discuția se petrece mai liniștită de cât în impregiurări normale. Era să se dezbătă asupra chestiunii presiunii, dar' nu s'ajuns, căci oratorii opoziției tot atacau pe *Bánffy* și regimul.

Ca eveniment al zilei se consideră vorbirea lui *Károlyi Pista*, fost prieten intim al prințului *Rudolf*. El vorbește rar. Din vorbirea lui este relevată mai ales cătezanța, cu care a amestecat coroana în discuțiunea de partid. A zis într'alte:

„Niciodată nu voi crede, că regele apostolic al Ungariei să calce jurământul depus pe constituție. (Aprobări vii și aplause la stânga extremă); ceea-ce am spus în decursul vorbirii mele, am zis-o în toată buna credință și sper, că cuvântul meu va fi auzit nu numai aci în dietă, dar și afară, până în cea de pe urmă colibă; ba îl va auzi însuși regele (Aprobări vii și aplause la stânga extremă).

Că contele în ce sens și cu câtă loialitate a amintit de Coroană, că toți au înțeles așa cum voia el, dovadă e că cuvintele lui au fost primite cu, aprobări vii și aplause" numai de stânga extremă.

CUGETĂRI.

Profunda durere pe care o încercăm la moartea unei ființe amice, naște din acest sentiment că, în ori-ce individ este ceva de neexprimat, care nu este de cât a lui, ceva de nereparat. Omne individuum ineffabile. Același cas al personalității animalelor. Se va simți, dacă s'a rănit până la moarte fără voință un animal pe care cineva îl iubește, și primind privirea de adio pe care v'o adresează; e o durere sfâșietoare.

Schopenhauer.

ULTIME ȘTIRI**† George Cantacuzino.**

Cu inimă sfâșiată de durere anunțăm una din cele mai mari pierderi, ce a îndurat neamul românesc.

George Cantacuzino, fost ministru de finanțe, bărbatul de stat luminat, naționalistul fără seamăn, după cum ne anunță o telegramă din București, a încetat din viață.

El vom plânge vecinic.

Budapesta, 21 Decembrie.

În ședința de ieri, încă nici pomeneală de alegerea presidentului, necum de a celor doi vice-presidenți. Oratorii opoziției tot trăgănează lucrurile cu atacuri asupra lui *Bánffy*.

Fostul ministru de culte, coutele *Csáky*, ajunge la conclusia: „Noi disidenții nu vedem altă rezolvare a situației încurcate de cât în schimbarea guvernului, sau mai bine înlocuirea ministrului-president cu o altă persoană“.

Polónyi în special vorbește în contra candidaturii lui *Perczel* ca president al dietei. Sfirșește strigând cât se poate de tare: „*Bánffy* trebuie să cadă nesmintit! Alegeți-vă pe altcineva, căci cu *Bánffy* nu veți face nici o ispravă aci; despre aceasta garantez eu“.

E absolut nesigur, când se va putea alege presidentul dietei.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu.
Redactor responsabil Ioan Russu Șirianu.

acest tract abia au participat 3—4 învăț. și și acestia poate fără știrea protopopului „luminat“. S'au ținut prelegeri practice și s'au luat hotăriri de vitalitate pentru statul nostru învățătoresc.

Ca punct penultim între hotăriri Reuniunii a fost inferarea unui pamfletar *nevrednic*, cure sub pseudonimul „un învățător“ își bate joc în coloanele Gazetei din Brașov, de consistor, de Reuniune și mai pe sus de toate de bunul, înțeleptul și nepretențiosul profesor Dr. D. P. *Barcianu*, pe care îl pune în legătură cu *Bánffy*. Discursul dlui învățător *Mosora* din Seliște în calitate de referent al comisiei însărcinate cu studierea raportului comitetului și cu această afacere a fost demn și isvorit din inimile tuturor. Profesorul școlii de fete de aici, diaconul *Popovici* a ținut să timbreze și el pe cel ce astfel abuzează de numirea de învățător de un nebotezat pamfletar etc. dela care cu scârbă trebuie să ne întoarcem. Resoluția luată se publică în „Gazeta Transilvaniei“.

Albina revistă enciclopedică populară, a apărut Nr. 9 cu următorul bogat sumar: Dr. N. *Manolescu*, Pielea omului. — Dem. *Măntăcel*, Români, îmbrățișați meseriile și comerțul. — N. *Bibiri*, Ajutorarea copiilor săracii — V. S. *Moga*, Lipsa ploilor și irigațiunile. — V. G. *Pop*, O noapte de beție. I. Th. *Popovici*, Scrisori dela un sătean. La examen. — Radu, Aerul. — Parochul P. *Cunescu*, O serbare. — La ce poate servi pânza de paianjen. — R., *Rinoceru* Cum se păzesc caii de răceală. — Mulțumiri. — Răspunsuri la întrebările din Nr. 4. Intâmplările săptămânii — Informațiuni — O dramă în fundul mării. — Mersul trenurilor. — Poșta redacției. — Prețul ce realelor.

Să caută spre cumpărare!

1. „*Diorile Bihorului*“ almanachul tinerimei studiate din Oradea-Mare pe a. 1854.
 2. Activitatea Vicarilor foranei gr. cath: din districtul Năsăud, edat de Maxim Pop. (retipărire din Albina.) Budapesta 1875.
- Informațiunea cu condițiunile prețului de On. Administrațiune.

Le caută:

Emilian Micu,
în Ohaba Sârbească
u. p. Krassó-Batta.

Dr. Sterie N. Ciureu. X Pelikangasse — Nr. 10, Viena. Consultațiuni cu celebritățile medicale și cu specialiștii dela facultatea de medicină din Viena.

Păziți-vă sănătatea! Tuturor celor ce sufer de boale de piept, de boală de apă, de mistuire neregulată, dureri de stomac, de reumatism, guturai, dureri de ochi și alte boale lăuntrice, apoi pentru boale de copii, se recomandă cu multă căldură medicamentele *Knoeppiane*.

Se pot căpăta de-adreptul sau prin poștă dela farmacia dlui Dr. Iulius Schopper în Oravița (Krassó-Szörény m.)

Catalogul tuturor medicamentelor (leacurilor) cu prețurile lor, se trimite, la cerere, ori-cui gratis și franco din numita apotecă!

LA

ABONAMENT LUNAR

pe luna Decembrie 1898
cu prețurile din capul foii invitat

Administrația
„TRIBUNA POPORULUI.“

silvania" din Sibiu, dela a cărui moarte s'a împlinit un an, s'a celebrat Duminecă la 6/18 Decembrie c. *parastas* solemn în biserica din Sibiu suburbiul de jos, la care act au asistat soția defunctului d-na *Minnerva Brote n. Draghici* și numeroase rudeni și cunoscuți ai mult regretatului.

„Patrioți“ tîrnosiți! „Arad és Vidéke“ tîbărăște grozav asupra preoților și învățătorilor din cercul Radnei, pentru-că, și'ar fi petrecut în restaurantul dela Șoborșin. li insultă însă nu atât pentru-că și'ar fi petrecut, ci pentru-că au convocat adunarea de mâne... Niște Unguri, cari erau și ei în restaurant și probabil că au fost și cam — afumați, au luat la întrebare pe Români, că „adeacă ce voiți cu adunarea“... De aci discuție care — după cum dă a înțelege foaia ungurească — s'a terminat așa, că Români au rămas singuri să petreacă până dimineața... Cu alte cuvinte voinicii de patrioți au sburat — fără voie. D'acii năcazul cel mare.

Bucurie mare în Israel. Ziarele locale nu mai pot de bucurie: un eveniment european s'a petrecut în Curtici: dl Sever *Bocșan*, fiul lui Taica Moise care a votat cu fișpanul, a fost candidat și ales de „birău“. Mai interesant e că ziarurile ungurești îl proclamă cu această ocazie pe dl Sever „cap al Românilor treji.“ Dar' atunci cum rămâne cu *Beles János* și cu *Boksán Mózes*!... Ear' despre curticieni zice să-s nespuse de fericiți avînd așa „birău.“ Se vede că nu sunt oameni pretențioși.

Dăscălița ministrului de agricultură. Nu a fost de ajuns prigonirea școalelor noastre confesionale, asupra cărora ministrul cultelor a tăbărit cu toată puterea. Ministrul de agricultură a venit și el să le prigonească prin legea care dispune, că în școalele de repetiție-economice să se predea ungurește partea cea mai mare din studii. Pentru scopul acesta a luat sume mari în budget; ear' pe bieții învățători și învățătoare de la școalele de stat îi lasă să pieară de foame. După cum ni se scrie din Sămbăta-inferioară, din comitatul Băgărașului, dăscălița de la școala de acolo, salarisată cu 300 fl. nu și-a căpătat nici un crucer din salariu, cu toate că însuși ministrul cultelor a stăruit la cel al agriculturii, ca să o plătească și să nu dea de vorbit „agitatorilor“. Școalele noastre ni se iau pe cuvânt că nu sunt corespunzătoare, învățătorii ni-s momiți cu ajutoare de câte 60 fl., ear' cei de sub oblăduirea ministrilor pier de foame. Aceasta stare de lucruri slujuească-le de învăț acelora, cari pentru câte un os de ros își lasă școalele pe mâna inspectorilor de stat ai școalelor.

Hoții în Vinga. Un prieten al foaiei noastre ne scrie din Vinga, că s'a făcut arătare în potrița primarului de acolo Felletăr Nándor, care a furat din banii orașului, și că din plata lucrătorilor de la oraș jumătate lua el cu frătesău Felletăr Béla. Arătarea s'a făcut fișpanului Molnár Viktor, care a incredințat cu cercetarea pe vicșpanul Kabdebó Gergely. Obștea din Vinga așteaptă cu nerăbdare sfrșitul cercetărilor în potrița noului Krivány.

Școala lui Krivány, Grünfeld, etc. etc. Nu trece zi în care să nu să descopere vr'o nouă hoție. De astădată a venit la rând directorul minelor din Orșova, Berger Isidor, care s'a sinucis mai zilele trecute. În casa verheimiană s'au aflat mai neorindueli.

„Reuniunea învățătorilor gr. ort români din districtul Sibiu“ a ținut, precum ni-se vestește, adunarea generală ordinară, Sămbătă și Du. ineca trecută sub conducerea neobositului president dl Dr. D. P. *Barcianu* prof. eminarial. Învățătorii și învățătoarele dl district s'au prezentat în număr aproape complet, cu excepția celor din protopresbiteratul Avrig, de sub oblăduirea lui I. Cîndea, care precum se vede, înzadar se împedecă aproape zilnic de momentul nemuritorului *George Lazar*. Din

ordinațiuni și a dispozițiilor legale și contra categorice și strictei opriri — au primit și au acceptat pe ascuns, prin mijlocul bisericii Sf. Nicolae din Brașov, într'un lung șir de ani, subvențiune anuală“.

Di Take Ionescu explica atunci că „guvernul regesc“, care a procurat probele documentale despre care vorbea ministrul ungar, era „guvernul românesc“, și de aci se deduce conclusia — că eu aș fi dat guvernului ungar probe despre plata subvențiilor acordate de aci la Brașov.

Acest act al Ministrului *Wlassics*, din 18 Aprilie, s'îrșea astfel: „Această ținută strictă oprită prin lege și la mai multe provocări tănuită... ne îndreptățește, ca față cu școalele în chestiune să se aplice legea mai strictă pedeapsă cuprinsă în art. de lege XXX din 1883 — adică închiderea lor“.

Se zicea deci în acest ordin că biserica și școalele românești din Brașov primesc pe ascuns subvențiune de la guvernul român și se pune în vedere Metropolitul de la Sibiu, că dacă se va urma astfel și în viitor, se vor închide.

(Va urma).

Mărturisiri prețioase

La adunarea de protestare ce s'a ținut Duminecă în Budapesta contra tendențelor guvernului, și anume în ceea așa zișilor democrați, s'a primit o rezoluție aspră, în care se spune într'alte, că:

„Feudalismul (rendiség) modern a umplut înecul cu înecul cadrul constituției ungare cu conținut fals,“ și apoi: „După-ce timp de peste trei-zeci de ani despoia milioanele populațiunii de dreptul electoral și a împedat ca Ungaria să poată deveni într'adevăr o națiune; după ce a efectuat alegerile cu ajutorul presiunii din oficiu, banului și al apărutului; după-ce a năbușit libertatea agitațiunii, a călcat în picioare libertatea tiparului, a răstrâns dreptul de întruniri și de reuniuni, înlocuind pretutindeni dreptul prin voinicie: acum dând la o parte orice lăcuș, cu sinceritate cutezătoare strigă în vileag, că va strînge dări și recruți și fără de lege.“

NOUTAȚI

Arad, 21 Decembrie n. 1898.

Intru odihna sufletului regretatului Dr. Arel Brote, fost director al băncii „Tran-

mai faceți „literatură“ că asasinați pe cetitori. Cinstiți pe de-aproapele vostru, ca pe voi înși-vă. Nu luați numele „Tribunei Poporului“ în deșert...

Dăian (auzind de numele „Tribunei Poporului“ amefeste din nou.)

Toți amicii Tribunei (sar de pe scaune și se răstesc cătră Balteș): Să nu mai cutezi a pronunța acest nume. Ne „repugă“, ne „repugă“... Ea este, care ne a jurat perirea. „Scopul ei este — nimicirea, distrugerea „Tribunei“, a șefilor nostri adevărați, a partidului, a comitetului“... *)

Dr. Cyclop: Wo ist Partid? Wie heisst Comitet?

Toți amicii: Da, „Tribuna Poporului“ e aceea cucoană gură-dulce, care ni-a îndulcit și luat toți cetitorii, pentru-că pe toți i-a corupt Sturdza să nu ne mai citească. Ghivalt, ghivalt, că ne nimicește „Tribuna Poporului“!

Dăian (geme greu): Luați-o de pe mine că o omor!

Balteș: Imi dați voie să mă retrag din acest balmuc. (Tasă)

Corol călegătorilor (cântă în atelier pe psaltichie):

„Cum ne-am dat stricăciunii
Cum ne-am înjugat cu moartea“...

Delamicești.

*) „Tribuna“ în Nrul din 3/15 Decembrie.

Bibliografie

Gramatica română pentru învățământul secundar de Ioan Petran, profesor. Partea II. Sintaxa. Arad, 1898. Editura autorului. Prețul: 60 cr. v. a. Se poate căpeta și la administrația „Tribuna Poporului“.

*

„Treizeci de ani de domnie ai Regelui Carol I. Cuvântări și acte. Vol. I. 1866—1880. Volumul I. 1881—1896. Edițiunea academiei Române. București 1897.

*

„Biblioteca Noastră“ de sub direcțiunea dlui Enea Hodoș profesor în Caransebeș apare în fiecare lună.

Numerele apărute până acum sunt: Nr. 1. S. Secula, „Realități și Visări“, novelete. — Nr. 2 Iosif Bălan, „Iancu de Hunyad“, cerc. istorică. — Nr. 3 și 4. G. Coșbuc, „Versuri și Proză“. — Nr. 5. Gr. Alexandrescu, „Fabule alese“. — Nr. 6. N. Maco-vișteanu, „Dela Sate“, piesă teatrală. — Nr. 7. Zotti Hodoș, „Intocmai!“ comedie. Nr. 8—9 O. G. Lecca, „Istoria Țiganilor“, Nr. 10 E. Hodoș, „Convorbiri pedagogice“, Nr. 11—12 E. Hodoș, „Cântece Bănățene“, cu un răspuns profesorului Dr. G. Weigand.

„Acte și documente relativ la Istoria Renașterii României, publicate de Dimitrie A. Sturdza. București. 1888—1896. Tipografia Carol Göbl. Cuprinde:

Volumul I 1) Tractatele dintre Principatele Române și Turcia. 2) Tractatele dintre Principatele Române și Rusia. 3) Tractatele dintre Turcia și Austria. 4) Tractatele dintre Turcia și România. 5) Tractate și acte dintre Puterile Europene relative la Poarta Otomană și Principatele Române.

Volumul II. Acte și documente dela 1844 până la încheierea Tratatului de Paris din 30 Martie 1856.

Volumul III: Broșuri relative la situațiunea Principatelor Române după tractatul de Paris.

Volumul IV: Acte și documente dela 1 Martie până la 30 Iunie 1857.

Volumul V: Acte și documente dela 1 Iulie până la 31 Decembrie 1857.

Volumul VI: Partea I: Procesele verbale ale Adunării ad-hoc a Moldovei, dela 22 Septembrie, până la 21 Decembrie 1858

Partea II: Procesele verbale ale adunării ad-hoc a Munteniei dela 10 Septembrie până a 10 Decembrie 1857 (Divanul ad-hoc din 1857 și Comisiunea Europeană din 1856—7

Volumul VII: Acte și documente din anul 1858 până la înălțarea lui Alexandru Ion pe tronul Principatelor-Unite în anul 1859.

Bibliografie. Gramatica română pentru școalele primare, de profesorul Ioan Petran Partea I. Proposițiunea simplă curată. Cartea a apărut în editura autorului în Arad. Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

A apărut: „A fugit!“ Polca francaise pentru piano, de Sext Camil Negrea.

Venitul curat e destinat pentru augmentarea fundațiunii „Leontina F. Negruțiu“, a cărei menire este: providerea cu cărți și recuzite de școală a elevilor române mai sărace și mai vrednice prin purtare și progres, cari frecventează școala de fetițe română din Blaș. Prețul unui exemplar: 25 cr. = 50 bani.

Se poate procura trimițând înainte prețul plus 5 cr. = 10 bani pentru porto, de la: Tipografia Seminarului gr. cat. Blaș, (Balázsfalva.)

DE VÎNZARE,
un loc de vie de 2 jugere în
comuna Cuvin (l. Gyorok) în depărtare de
3/4 oară dela gară. Posiție frumoasă și
preț ieftin.

Doritorii se pot adresa către
Petru Vancu, învățător
Magyarát (Arad megye).

1-2 254

A apărut!!

și se află de vânzare la administr. „Tribuna Poporului“:

Lupta pentru drept

de Dr. Rudolf Ihering traducere de Teodor V. Păcățian
cu prețul de 1 fl. exemplarul plus porto postal.

Administrația
„TRIBUNA POPORULUI“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Se primesc comande pentru următoarele lucrări:

Circulare și prețuri-curente

NOTE

Opuri și BROȘURI

Strada Aulich Nr. 1.

Tipografia „Tribuna Poporului“ A. P. Barcianu Arad

Prețuri foarte moderate.

Ori-ce comande se efectuează

ipt.

Strada Aulich Nr. 1.

rite tipărituri pentru bănci

PLICURI

vități, cărți de vizită, anunțuri funebre